

изгледа всички. Апостолитъ не очакваха тая среща. Тъ бѣха силно изненадани и помислиха, че заговорът имъ е разкритъ. Гледаха враждебно стражара и никой не на мираще думи да даде обяснения.

Тогава внезапно отъ единия жгълъ стана Бенковски, който отъ всички бѣше най-мълчаливъ и най-малко вземаше участие въ общите работи. Приближи се до стражаря съ стиснати юмруци и свити устни, вдигна ржка и му удари плесница.

— Ти не знаешъ ли, какъ се влиза въ чужда кѫща? Не можешъ ли да почукашъ, а се вмъквашъ като разбойникъ? — и той грубо изблъска отъ вратата изненадания и уплашенъ румънецъ.

— Излѣзъ вънъ, почукай, че тогава ела да ти кажа, кои сме, разбра ли? Да не сме дошли тутка да обираме хората? — продължаваше да ругае Бенковски.

Апостолитъ се слисаха още повече отъ тая смѣлостъ и отъ плесницата на другаря имъ. Тъ виждаха, колко опасна бѣше постъпката му. Не е шега да ударишъ румънски стражарь... Трѣбаше да се очаква, че всички ще бѣдатъ арестувани.

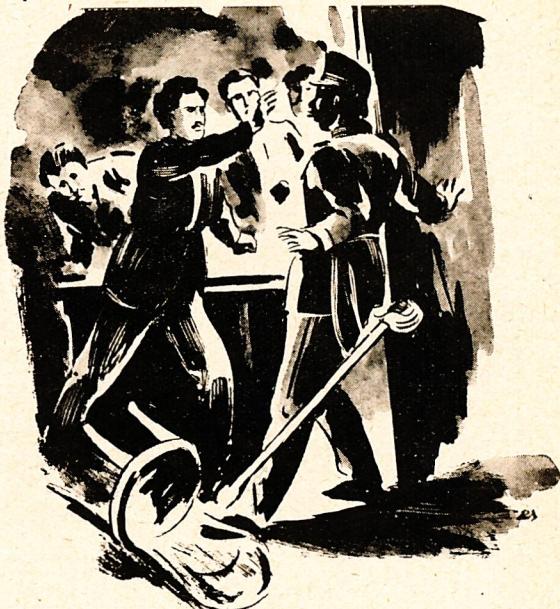
— Да не ни сполети нѣщо по-лошо? — промълви Стамболовъ, като гледаше Бенковски.

— Не бойте се! За да не ни подозратъ, трѣбва да се преструваме на обидени. Пѣкъ и властитъ треперятъ предъ силните и безстрашните и ги уважаватъ. Басъ дѣржа, че

стражарътъ вече нѣма да се вѣрне. И безъ това той ще се признае за виновенъ, че не почука на вратата. Да си гледаме спокойно работата.

Всички седнаха поуспокоени около масата и продължиха заседанието.

А ядосаниятъ на шпионина стражарь, който се почувствува виновенъ предъ тия мирни хора, се спрѣ предъ Димитраки. Изгледа го враждебно и го цапна съ тѣлото на сабята си по рамото.

— Защо ме разкарвашъ на вѣтъра? Могатъ ли да бѣдатъ опасните мирни гуляйджии градинари? Съ такива по-добре е човѣкъ да нѣма работа...

Той плю настрана, обѣрна грѣбъ на слизания шпионинъ и трѣгна къмъ близката кръчма да се покерпи... Петъръ Стѣповъ